

Rozhovor – Anthony Babafemi Ogunsaya

Anthony se narodil v Lagosu v Nigérii před 33 lety. Během studia ve Škole Sv. Řehoře spolužáci „probudili můj zájem o katolickou víru.“ Jedno s druhým a nakonec byl 21. května v Římě v Bazilice Sv. Evžena vysvěcen prelátem Opus Dei na kněze. Zde je jeho příběh.

13.11.2005

Anthonyho otec byl anglikán a matka katolička. Po střední škole a získání

inženýrského titulu na Obafemi Awolowo University si sbalil kufry a odletěl do Španělska. Od té doby žije v Evropě. V Římě studoval filosofii a teologii; jeho doktorská disertace se týká magisteria Pavla VI. o účasti laických věřících ve veřejném životě.

Komu vděčíte za své kněžské povolání?

Samozřejmě našemu Pánu; každé povolání přichází skrze nekonečné Boží milosrdenství. Ale není pochyb, že normálně působí skrze mnoho lidí, když chce jedno ze svých dětí povolat ke zvláštnímu odevzdání. V mém případě hrál rozhodující roli zakladatel Opus Dei. Ale jak řekl, za 90 % svého povolání vděčíme svým rodičům; to obrazným způsobem vyjadřuje vysokou míru vděčnosti, kterou jim dlužíme. Navzdory životu bez víry, který vedla naše rodina, mohu také říci, že v něm byla přítomna Panna Maria. Moje babička

z matčiny strany se modlila každý den růženec a kdykoliv jsme přišli na návštěvu, zvala nás, abychom se modlili s ní.

Jak reagovali vaši příbuzní a přátelé na vaše vysvěcení?

Myslím, že jsou všichni potěšeni. S radostí říkám, že jsem byl vychován v domově, kde byl velký respekt k osobní svobodě. Nikdo nenamítal, když jsem začal hovořit o víře, když jsem se rozhodl přestat navštěvovat anglikánský kostel, ani když jsem vstoupil do Opus Dei. Jediná věc, kterou nám čtyřem dětem nebylo dovoleno zpochybňovat, byla hodnota vzdělání, a běh času ukázal, jak moc v tom měli pravdu. „Co tě v životě podrží, je tvá formace,“ říkali, když nás povzbuzovali studovat tvrdě a se smyslem pro zodpovědnost.

Jak pohlíží Afričan na Evropu?

To je těžká otázka a vždycky se jí snažím vyhnout. Nerad vynáším povrchní soudy, které mohou být mylné nebo zraňující. Když je toto řečeno, myslím, že to, co nejvíce překvapí Afričana po jeho příjezdu do Evropy, je smutek, který vidí na tolika tvářích. Jeden by zde rád viděl trochu více radosti.

A jak vypadá Afrika z Evropy?

Afrika je rozsáhlý kontinent, který pokračuje v růstu navzdory těžkým časům – krvavým válkám, oblastem trpícím brutální chudobou. Ale v bídě není celá Afrika a já jsem přesvědčen, že to je kontinent, jehož hodnoty dávají důvod k naději. To se týká také víry. Pro mne je velmi významné, že v posledním století pohlížel Bůh s přízní na to, jak velcí misionáři přicházeli pomáhat Afričanům. Tisíce mužů a žen obětovali své životy v Africe, včetně některých, kteří zemřeli jako

mučedníci. Jak řekl papež Benedikt, můžeme doufat, že církev přinese ovoce právě v těch místech, kde lidé nejvíce trpěli pro Krista. Papež Jan Pavel II. hovořil o „nové misijní epoše“ a vybízel Afričany, aby „nejenom zachránili Afriku, ale také posílali africké misionáře evangelizovat ostatní národy.“

V současné diskusi o kultuře a politice, jaká je klíčová otázka, se kterou jsou konfrontováni laičtí věřící?

Vztahuji to k situaci v Evropě a obecně na Západě. Hlavním problémem, jak na to nedávno poukázal Svatý Otec, je kulturní relativismus, který vede k morálnímu relativismu. Naneštěstí, mnoho lidí vznáší nárok na co nejúplnější autonomii svých morálních preferencí, a zákonodárci si myslí, že respektují tuto autonomii, když zacházejí s každou možnou

konceptů života, jakoby měla stejnou hodnotu, a vytvářejí zákony protikladné k principům přirozené morálky. V mé studii o sociální doktríně církve a magisteriu Pavla VI. jsem ukázal, že se víra nikdy nesnaží vtěsnat sociální a politické záležitosti do rigidních kategorií. Církev učí, že autentická svoboda nemůže být oddělena od pravdy. Jiná klíčová otázka, které musí laičtí věřící čelit, má co dělat s tímto: Veřejný život se odehrává v daných historických okolnostech a ty jsou vždycky nedokonalé. Je nezbytné snažit se je měnit pomocí legitimních prostředků, které demokratický právní systém dává k dispozici všem členům politické komunity.

Uvažujete o brzkém návratu do Afriky?

To bych byl velmi rád, ale také mohu být klidně jedním z těch, které měl Jan Pavel II. na mysli, když řekl, že

také Afričané musí evangelizovat jiné národy. Jako vždy, můj prelát je tím, kdo rozhodne, kde mne potřebuje církev a moji bližní. Jako kněz chci pouze sloužit duším, bez jakéhokoliv rozlišování. Čekám, že toto léto získám nějakou pastorální zkušenost ve Španělsku a potom se možná vrátím do své země.

Jak budete vzpomínat na Řím?

Mám mnoho, spoustu vzpomínek. Teď je snad nejživější vzpomínka na den, kdy byla rakev Jana Pavla II. nesena z Klementinské haly do Basiliky Sv. Petra. Jako jáhen jsem měl možnost se zúčastnit tohoto obřadu a vidět ho zblízka, být v jeho společnosti a modlit se mimořádným způsobem uprostřed zástupu, který zaplnil náměstí. Ale obecně si budu Řím pamatovat, jaký Řím je – jedinečné město v celém světě. Teď chápu, proč se říká, že je nemožné opustit Řím. To by znamenalo zřít se

intimního vlastnictví, tak hlubokého, že je slovy obtížné to vyjádřit – zejména pro mysl inženýra, jako je moje. Básníci věděli, jak to vyjádřit mnohem lépe!

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
rozhovor-anthony-babafemi-ogunsaya/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/rozhovor-anthony-babafemi-ogunsaya/)
(11.08.2025)